

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- orzeczenie, że
  - wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie F-20/06 RENV De Luca przeciwko Komisji zostaje uchylony;
- w drodze nowego rozstrzygnięcia,
- orzeczenie, że
  - decyzja Komisji Europejskiej z dnia 23 lutego 2005 r. o mianowaniu skarżącej administratorem zostaje uchylona w zakresie, w jakim ustala jej zaszeregowanie do grupy A*9, stopień 2;
  - Komisja zostaje obciążona kosztami obu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi szereg zarzutów dotyczących naruszenia prawa:

- gdyż SSP zinterpretował wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie T-563/10 P De Luca przeciwko Komisji w ten sposób, że ogranicza on badanie zgodności z prawem zaskarżonej decyzji w pierwszej instancji tylko do skutków zastosowania przez analogię zasad rekrutacji, nie uwzględniając pierwszeństwa przepisów mających zastosowanie do normalnego przebiegu kariery zawodowej;
- gdyż SSP stwierdził, że art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej może zgodnie z prawem stosować się analogicznie, uznając, że nie stanowi to żadnej korzyści dla strony skarżącej pod względem kariery zawodowej i że ograniczona korzyść pod względem wynagrodzenia ostatecznie zniknie;
- gdyż SSP nie przeprowadził badania zgodności z prawem art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego oraz jego stosowania przez analogię do strony skarżącej przy uwzględnieniu zasady równego traktowania i perspektywy rozwoju kariery zawodowej;
- gdyż to do SSP należało sprawdzenie — a nie do skarżącej wykazanie — że art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego został zastosowany w sposób oczywisty niewłaściwie;
- gdyż SSP z góry odrzucił, bez dogłębnego badania, argument strony skarżącej dotyczący naruszenia równego traktowania wynikającego z okoliczności, że możliwość uzyskania awansu przez urzędników na podstawie art. 45 regulaminu pracowniczego została zachowana pomimo dokonanych zmian regulaminu, chociaż ze względu na zastosowanie art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego nie odnosi się to do strony skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2013 r. — Group'Hygiène przeciwko Komisji

(Sprawa T-202/13)

(2013/C 171/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Group'Hygiène (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci J.M. Leprêtre i N. Chahid-Nourai)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie ze skutkiem natychmiastowym, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności dyrektywy Komisji 2013/2/z dnia 7 lutego 2013 r. zmieniającej załącznik I do dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, w zakresie, w jakim wprowadza ona walce do nawijania, z wyjątkiem walców do użytku przemysłowego, do wykazu przykładów opakowań;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy braku właściwości Komisji, ponieważ Komisja nie mogła, w oparciu o swoje uprawnienia wykonawcze, dokonać zmiany istotnych elementów aktu podstawowego. Ponieważ na mocy dyrektywy 2013/2/UE⁽¹⁾ definicja opakowania została rozszerzona na produkty, które nie są objęte dyrektywą 94/62/WE⁽²⁾, dyrektywa 2013/2/UE jest wadliwa z powodu braku właściwości.
- 2) Zarzut drugi dotyczy nieuwzględnienia art. 296 TFUE i ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej dotyczących obowiązku uzasadnienia, ponieważ dyrektywa 2013/2/UE nie wyjaśnia, dlaczego tylko niektóre walce do nawijania stanowią opakowania. Strona skarżąca podnosi, iż uzasadnienie aktu jest konieczne tym bardziej konieczne, że zaskarżony środek stanowi zmianę stanowiska w stosunku do wcześniejszego stanowiska organów Unii w tym względzie.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy nieuwzględnienia dyrektywy 94/62/WE, ponieważ jest oczywiste, że walce do nawijania nie mogą być uznane za opakowania, gdyż walec do nawijania stanowi czysto wewnętrzny element towaru i nie odpowiada prawnej definicji opakowania przyjętej w dyrektywie 94/62/WE.

- 4) Zarzut czwarty dotyczy nieuwzględnienia zasady równości, ze względu na to, że dyrektywa 2013/2/UE różnie traktuje porównywalne sytuacje, gdyż nie uznaje za opakowania przemysłowych walców do nawijania, a walce do nawijania inne niż przemysłowe znajdują się w sytuacji obiektywnie porównywalnej, i ze względu na to, że towary posiadające cechy podobne do walców do nawijania są wyłączone z kategorii opakowań.
- 5) Zarzut piąty dotyczy nieuwzględnienia zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ dyrektywa 2013/2/UE w sposób nagły i bez środków przejściowych podważa przyjęte przez ustawodawcę Unii rozwiązanie, w myśl którego walce do nawijania nie stanowią opakowań w rozumieniu dyrektywy 94/62/WE.
- 6) Zarzut szósty dotyczy nieuwzględnienia zasady proporcjonalności, ze względu na to, że zaskarżony środek powoduje nieproporcjonalne skutki finansowe dla podmiotów gospodarczych z odnośnego sektora, ponieważ w odróżnieniu od innych przemysłowców producenci walców do nawijania nie mogą ograniczyć ilości produkowanych walców, gdyż stanowią one bezwzględnie niezbędną i integralną część produktu.

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 37, s. 10.

⁽²⁾ Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2013 r. — Stance przeciwko OHIM — Pokarna (STANCE)

(Sprawa T-206/13)

(2013/C 171/63)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stance, Inc. (San Clemente, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci R. Kunze i G. Würtenberger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Pokarna Ltd (Secundrabad, Indie)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej z dnia 1 lutego 2013 r. w sprawie R 885/2012-5 dotyczącej sprzeciwu opartego na rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 005 491 329 wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 008 957 516 „STANCE”;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „STANCE” dla towarów z klasy 25 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8 957 516

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Pokarna Ltd

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: czarno-biały graficzny wspólnotowy znak towarowy „STANZA” dla towarów i usług z klas 25 i 35

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu dla wszystkich zakwestionowanych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 65, art. 8 ust. 1 lit. b), art. 75, art. 76 ust. 1 i 2 oraz art. 83 rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2013 r. — 1872 Holdings przeciwko OHIM — Havana Club International (THE SPIRIT OF CUBA)

(Sprawa T-207/13)

(2013/C 171/64)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: 1872 Holdings vof (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Antoine-Lalance)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Havana Club International, SA (Hawana, Kuba)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 31 stycznia 2013 r. w sprawie R 684/2012-1;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.